

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 185

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 64

26 maja 2021

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/836 z dnia 20 maja 2021 r. zmieniające decyzję nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności ⁽¹⁾ 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/837 z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte przez Unię Europejską na forum Międzynarodowej Rady ds. Drewna Tropikalnego w odniesieniu do przedłużenia Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. 23
- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/838 z dnia 10 maja 2021 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Handlu i Zrównoważonego Rozwoju ustanowionego w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do ustanowienia listy ekspertów, którzy mogą zostać wybrani na członków grupy ekspertów zgodnie z art. 301 Układu 25
- ★ Decyzja Rady (UE) 2021/839 z dnia 20 maja 2021 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Regionalnego Komitetu Sterującego Wspólnoty Transportowej w odniesieniu do niektórych spraw administracyjnych i kadrowych Wspólnoty Transportowej 27

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2021/836

z dnia 20 maja 2021 r.

zmieniające decyzję nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 196 i art. 322 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unijny Mechanizm Ochrony Ludności (zwany dalej „unijnym mechanizmem”), uregulowany decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE ⁽⁵⁾ wzmacnia współpracę między Unią i państwami członkowskimi oraz ułatwia koordynację w dziedzinie ochrony ludności w celu poprawienia zdolności Unii do reagowania na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka.
- (2) O ile podstawowa odpowiedzialność za zapobieganie klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, zapewnienie gotowości na wypadek ich wystąpienia i reagowanie na nie spoczywa na państwach członkowskich, unijny mechanizm, a w szczególności rescEU, propaguje solidarność między państwami członkowskimi zgodnie z art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej. Unijny mechanizm dokonuje tego poprzez wzmocnienie zbiorowego reagowania Unii na klęski żywiołowe i katastrofy spowodowane przez człowieka dzięki ustanowieniu rezerwy zdolności, które uzupełniają istniejące zdolności państw członkowskich, gdy zdolności dostępne na poziomie krajowym są niewystarczające, umożliwiając w ten sposób skuteczniejsze zapewnienie gotowości i reagowanie, a także dzięki usprawnieniu zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom oraz zwiększeniu gotowości na nie. Potrzebne są odpowiednie środki finansowe, aby stworzyć, uruchomić i wykorzystywać zdolności rescEU oraz mieć możliwość dalszego rozwijania europejskiej puli ochrony ludności i pokrywania dodatkowych kosztów wynikających z dotacji adaptacyjnych oraz wykorzystywania zdolności zaangażowanych w europejską pulę ochrony ludności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 385 z 13.11.2020, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 10 z 11.1.2021, s. 66.

⁽³⁾ Dz.U. C 440 z 18.12.2020, s. 150.

⁽⁴⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 27 kwietnia 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 maja 2021 r.

⁽⁵⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 924).

- (3) Bezprecedensowe doświadczenie, jakim jest pandemia COVID-19, pokazuje, że Unia i państwa członkowskie muszą być lepiej przygotowane do reagowania na sytuacje kryzysowe na dużą skalę, które dotyczą jednocześnie kilka państw członkowskich, oraz że należy wzmocnić istniejące ramy prawne w dziedzinie ochrony zdrowia i ochrony ludności. Pandemia COVID-19 uwypukliła potencjalnie katastrofalne rozmiary skutków tego rodzaju katastrof dla zdrowia ludzkiego, środowiska, społeczeństwa i gospodarki. Podczas pandemii COVID-19 Unia mogła na mocy obowiązujących przepisów decyzji nr 1313/2013/UE szybko przyjąć przepisy wykonawcze, by ująć w zdolnościach rescEU gromadzenie medycznych środków przeciwdziałania obejmujących szczepionki i środki terapeutyczne oraz sprzętu medycznego do intensywnej terapii, środków ochrony indywidualnej i wyposażenia laboratoryjnego w celu zapewnienia gotowości i reagowania na poważne transgraniczne zagrożenie zdrowia. Aby zwiększyć skuteczność działań w zakresie zapewniania gotowości i reagowania, nowe przepisy wzmacniające obecne ramy prawne, w tym poprzez umożliwienie Komisji bezpośredniego pozyskiwania na określonych warunkach niezbędnych zdolności rescEU, mogłyby w przyszłości jeszcze bardziej skrócić czas ich rozmieszczenia. Ważne jest również, by działania rescEU były dobrze skoordynowane z działaniami krajowych organów ochrony ludności.
- (4) Członkowie Rady Europejskiej we wspólnym oświadczeniu z dnia 26 marca 2020 r. oraz Parlament Europejski w rezolucji z dnia 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami ⁽⁶⁾ wezwali Komisję do przedstawienia projektu ambitniejszego i szerzej zakrojonego systemu zarządzania kryzysowego w Unii.
- (5) Zmiana klimatu prowadzi do wzrostu częstotliwości, intensywności i złożoności klęsk żywiołowych w Unii i na całym świecie, a tym samym wymaga dużej solidarności między krajami. Klęski żywiołowe, takie jak pożary lasów, mogą być przyczyną ofiar w ludziach, powodować utratę źródeł utrzymania i różnorodności biologicznej oraz uwalnianie dużych ilości dwutlenku węgla, a także zmniejszyć zdolność planety do pochłaniania dwutlenku węgla, co dodatkowo pogłębia zmianę klimatu. Zapobieganie klęskom i katastrofom oraz zapewnianie gotowości i reagowanie na nie należy zatem wzmocnić, a unijny mechanizm powinien obejmować, także w okresie przejściowym rescEU, wystarczające zdolności, by podjąć działania w razie pożarów lasów i innych klęsk żywiołowych związanych ze zmianą klimatu.
- (6) Unia potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz ochrony ludności uwzględniającej aspekt płci, w tym na rzecz wyeliminowania konkretnych problemów, oraz na rzecz wymiany najlepszych praktyk dotyczących kwestii związanych z płcią wynikłych w trakcie klęsk i katastrof oraz bezpośrednio po nich, w tym na rzecz wsparcia udzielanego ofiarom przemocy uwarunkowanej płcią.
- (7) W oparciu o zasady solidarności i powszechnego dostępu do wysokiej jakości usług w zakresie ochrony zdrowia oraz dzięki kluczowej roli Unii w zakresie przyspieszania postępu w zakresie rozwiązań dla globalnych wyzwań w dziedzinie zdrowia, unijny mechanizm powinien przyczynić się do poprawy zdolności w zakresie zapobiegania, zapewniania gotowości i reagowania, również w odniesieniu do ratownictwa medycznego.
- (8) Państwa członkowskie zachęca się, przy pełnym poszanowaniu ich struktur krajowych, do zapewnienia, aby służby ratownicze były odpowiednio wyposażone i przygotowane do reagowania na klęski i katastrofy.
- (9) Aby zacieśnić współpracę w zakresie reagowania na klęski i katastrofy, należy w miarę możliwości usprawnić procesy administracyjne w celu zapewnienia szybkiej interwencji.
- (10) W celu poprawienia gotowości na klęski i katastrofy mające wpływ na kilka państw członkowskich w przyszłości, niezbędne jest podjęcie pilnych działań wzmacniających unijny mechanizm. Wzmocnienie unijnego mechanizmu powinno uzupełniać unijne polityki i fundusze i nie powinno zastępować uwzględniania w tych politykach i funduszach odporności na klęski i katastrofy.
- (11) Dane dotyczące strat spowodowanych klęskami i katastrofami mają kluczowe znaczenie dla solidnej oceny ryzyka, opracowania opartych na dowodach scenariuszy możliwych klęsk i katastrof oraz wdrożenia skutecznych środków zarządzania ryzykiem. W związku z tym państwa członkowskie powinny kontynuować prace nad usprawnieniem gromadzenia danych dotyczących strat spowodowanych klęskami i katastrofami, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi już na mocy umów międzynarodowych, takich jak ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030, porozumienie paryskie przyjęte w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu ⁽⁷⁾ oraz Agenda Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030.

⁽⁶⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (12) Aby zwiększyć odporność i usprawnić planowanie w zakresie zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewniania gotowości i reagowania na nie, Unia powinna w dalszym ciągu opowiadać się za inwestowaniem w zapobieganie klęskom i katastrofom na całym swoim terytorium i we wszystkich sektorach oraz za stosowaniem kompleksowego podejścia do zarządzania ryzykiem, które jest podstawą zapobiegania i zapewniania gotowości, z zastosowaniem podejścia uwzględniającego wiele rodzajów ryzyka, podejścia ekosystemowego oraz z uwzględnieniem prawdopodobnych skutków zmiany klimatu, w ścisłej współpracy z odpowiednimi środowiskami naukowymi, kluczowymi podmiotami gospodarczymi, władzami regionalnymi i lokalnymi oraz organizacjami pozarządowymi działającymi w tej dziedzinie, bez uszczerbku dla funkcjonujących unijnych mechanizmów koordynacji i dla kompetencji państw członkowskich. Z tym zamiarem Komisja powinna współpracować z państwami członkowskimi w celu określenia i opracowania unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy w dziedzinie ochrony ludności jako niewiążącego wspólnego scenariusza odniesienia, aby wesprzeć działania w zakresie zapobiegania i zapewniania gotowości na wypadek klęsk i katastrof o poważnych skutkach, które wywołują lub mogą wywołać skutki transgraniczne w kilku państwach (tj. skutki w kilku państwach, niezależnie od tego, czy mają one wspólną granicę). Unijne cele w zakresie odporności na klęski i katastrofy powinny uwzględniać bezpośrednie skutki społeczne klęsk i katastrof oraz konieczność utrzymania krytycznych funkcji społecznych.
- (13) Regularne oceny ryzyka i analizy scenariuszy klęsk i katastrof na poziomie krajowym oraz, w stosownych przypadkach, niższym niż krajowy są kluczowe dla wykrywania braków w zapobieganiu i zapewnianiu gotowości oraz dla wzmocnienia odporności, w tym poprzez wykorzystanie funduszy unijnych. Takie oceny ryzyka i analizy scenariuszy klęsk i katastrof powinny koncentrować się na zagrożeniach specyficznych dla danego regionu, a w stosownych przypadkach powinny obejmować współpracę transgraniczną.
- (14) Przy opracowywaniu unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy służących wspieraniu działań w zakresie zapobiegania i zapewniania gotowości szczególną uwagę należy zwrócić na konsekwencje klęsk i katastrof dla grup szczególnie wrażliwych.
- (15) Bardzo ważną rolę w zapobieganiu klęskom i katastrofom oraz w zarządzaniu nimi odgrywają władze regionalne i lokalne, których zdolności w stosownych przypadkach włącza się w działania podejmowane na podstawie decyzji nr 1313/2013/UE w celu zminimalizowania nakładania się działań i wspierania interoperacyjności. Zachodzi zatem konieczność stałej współpracy transgranicznej na poziomie lokalnym i regionalnym w celu opracowania wspólnych systemów alarmowania na potrzeby szybkiej interwencji, zanim zostanie uruchomiony unijny mechanizm. Podobnie, z uwzględnieniem struktur krajowych, istotne jest uznanie potrzeby udzielenia lokalnym społecznościom pomocy technicznej w zakresie szkoleń, aby w stosownych przypadkach zwiększyć ich zdolności w zakresie pierwszego reagowania. Ważne jest również informowanie opinii publicznej o środkach wstępnego reagowania.
- (16) Unijny mechanizm powinien w dalszym ciągu wykorzystywać synergię z unijnymi ramami w zakresie odporności podmiotów o znaczeniu krytycznym.
- (17) Należy wzmocnić Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC), które stanowi centrum operacyjne na poziomie Unii, działające całodobowo we wszystkie dni tygodnia, zdolne do obserwowania i wspierania operacji w różnego rodzaju sytuacjach kryzysowych wewnątrz Unii i poza jej obszarem w czasie rzeczywistym. Powinno to obejmować zwiększoną koordynację działań ERCC z krajowymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za ochronę ludności, a także z innymi odpowiednimi organami Unii. Działalność ERCC opiera się na wiedzy naukowej, w tym pochodzącej ze Wspólnego Centrum Badawczego Komisji Europejskiej.
- (18) Unijny mechanizm powinien wykorzystywać unijną infrastrukturę kosmiczną, np. unijny program obserwacji i monitorowania Ziemi (Copernicus), Galileo, orientację sytuacyjną w przestrzeni kosmicznej oraz GOVSATCOM, które na poziomie Unii stanowią ważne narzędzia umożliwiające reagowanie na wewnętrzne i zewnętrzne sytuacje kryzysowe. Systemy programu Copernicus w zakresie zarządzania kryzysowego zapewniają wsparcie dla ERCC w różnych fazach zagrożenia, począwszy od wczesnego ostrzeżenia i zapobiegania, aż po reagowanie na klęski i katastrofy i odbudowę po nich. GOVSATCOM służy zapewnieniu zdolności w zakresie bezpiecznej komunikacji satelitarnej dostosowanej do potrzeb użytkowników rządowych w ramach zarządzania sytuacjami kryzysowymi. Galileo to pierwsza globalna infrastruktura nawigacji satelitarnej i pozycjonowania zaprojektowana specjalnie do celów cywilnych w Europie i na świecie, która może być wykorzystywana w innych obszarach, takich jak zarządzanie sytuacjami kryzysowymi, włącznie z działaniami w zakresie wczesnego ostrzeżenia. Odpowiednie funkcje systemu Galileo obejmują funkcję zarządzania kryzysowego, która polega na przekazywaniu ostrzeżeń, w postaci nadawanych sygnałów, o klęskach żywiołowych lub katastrofach spowodowanych przez człowieka na określonych obszarach. Ze względu na jej potencjał w zakresie ratowania życia i ułatwiania koordynacji działań w sytuacjach kryzysowych, należy zachęcać państwa członkowskie do korzystania z systemu Galileo. Jeżeli państwa członkowskie zdecydują się na korzystanie z niego, powinny one w celu zatwierdzenia systemu wyznaczyć organy krajowe właściwe do korzystania z systemu Galileo i zgłosić te organy Komisji.

- (19) W czasie pandemii COVID-19 za główną przeszkodę w zakresie udzielania lub otrzymywania pomocy przez państwa członkowskie uznano brak wystarczających zasobów transportowych i logistycznych. Z tego względu zasoby transportowe i logistyczne należy uznać za zdolności rescEU. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania decyzji nr 1313/2013/UE należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze umożliwiające jej uznanie zasobów transportowych i logistycznych jako zdolności rescEU oraz umożliwienie jej wynajmowania, leasingowania lub pozyskiwania w inny sposób takich zdolności w zakresie niezbędnym do wyeliminowania braków w dziedzinie transportu i logistyki. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽⁸⁾. Ponadto w celu osiągnięcia zdolności operacyjnej do szybkiego reagowania na klęski i katastrofy na dużą skalę, które wywołują lub mogą wywołać skutki transgraniczne w kilku państwach lub na mało prawdopodobne zdarzenia o poważnych skutkach, Unia powinna także – w drodze przyjęcia aktów wykonawczych mających natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą w trybie pilnym, w należycie uzasadnionych pilnych przypadkach i w porozumieniu z państwami członkowskimi – mieć możliwość kupowania, wynajmowania, leasingu lub pozyskiwania w inny sposób środków materialnych i niezbędnych usług wspomagających wsparcie uznanych za zdolności rescEU, jeżeli państwa członkowskie nie będą mogły natychmiastowo udostępnić tych środków i usług. Dzięki temu Unia mogłaby reagować bez opóźnień na sytuacje kryzysowe, które mogłyby mieć poważne skutki dla życia ludzkiego, zdrowia, środowiska, mienia lub dziedzictwa kulturowego, a przy tym mieć wpływ równocześnie na kilka państw członkowskich. Takie środki materialne nie obejmują modułów, zespołów ani kategorii ekspertów oraz mają na celu wsparcie państw członkowskich dotkniętych klęską lub katastrofą.
- (20) Aby jak najlepiej wykorzystać zdobyte dotychczas doświadczenia związane z zaufanymi sieciami logistycznymi zarządzanymi przez odpowiednie organizacje międzynarodowe w Unii, takimi jak obiekty ONZ służące do magazynowania pomocy humanitarnej, Komisja powinna uwzględnić takie sieci przy pozyskiwaniu, wynajmie, leasingu lub pozyskiwaniu w inny sposób zdolności rescEU. Stosowne agencje Unii powinny odpowiednio uczestniczyć i wyrażać opinie w kwestiach związanych z unijnym mechanizmem, które wchodzi w zakres ich kompetencji. Szczególnie ważne jest, by w kwestiach określania zdolności ratownictwa medycznego, zarządzania nimi i ich rozdzielania zasięgać w stosownych przypadkach opinii Europejskiej Agencji Leków oraz Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób.
- (21) Powinno być możliwe wykorzystywanie do celów krajowych pozyskanych, wynajmowanych, leasingowanych lub w inny sposób pozyskanych przez państwa członkowskie zdolności rescEU, ale tylko wtedy, gdy nie są one wykorzystywane ani potrzebne do operacji reagowania w ramach unijnego mechanizmu.
- (22) W razie potrzeby Unia może też reagować na sytuacje kryzysowe w państwach trzecich. Mimo że zdolności rescEU pierwotnie zostały stworzone jako zabezpieczenie dla Unii, w należycie uzasadnionych przypadkach i zgodnie z zasadami humanitarnymi powinno być możliwe ich rozmieszczanie także poza Unią. Decyzja o ich rozmieszczeniu powinna być podejmowana zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi decyzji o rozmieszczeniu zdolności rescEU.
- (23) Unijny mechanizm powinien zapewniać odpowiedni geograficzny rozkład rezerw, w tym w odniesieniu do niezbędnych medycznych środków zapobiegawczych i środków ochrony indywidualnej, w szczególności środków potrzebnych przy reagowaniu na mało prawdopodobne zdarzenia o poważnych skutkach, w synergii z Programem UE dla zdrowia ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/522⁽⁹⁾, instrumentem wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych ustanowionym na mocy rozporządzenia Rady (UE) 2016/369⁽¹⁰⁾, Instrumentem na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241⁽¹¹⁾ oraz innymi politykami, programami i funduszami Unii oraz jako ich uzupełnienie, a w razie potrzeby uzupełniać na poziomie Unii krajowe gromadzenie zapasów.
- (24) Pandemia COVID-19 pokazała, że kluczowe znaczenie ma systematyczne gromadzenie odpowiedniej wiedzy i dzielenie się nią na wszystkich etapach cyklu zarządzania ryzykiem związanym z klęskami i katastrofami. Wniosek ten oraz dotychczasowe doświadczenie zdobyte w procesie tworzenia unijnej sieci wiedzy w zakresie ochrony ludności wskazują, że rola tej sieci jako jednostki przetwarzającej informacje w ramach unijnego mechanizmu powinna zostać doprecyzowana.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/522 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia Programu działań Unii w dziedzinie zdrowia („Program UE dla zdrowia”) na lata 2021–2027 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 282/2014 (Dz.U. L 107 z 26.3.2021, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2016/369 z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie udzielania wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (Dz.U. L 70 z 16.3.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 17).

- (25) Uzyskanie niezbędnych zasobów transportowych i logistycznych ma zasadnicze znaczenie jako czynnik umożliwiający Unii reagowanie na wszelkiego rodzaju sytuacje kryzysowe wewnątrz Unii i poza jej granicami. Bezwzględnie konieczne jest zapewnienie możliwości transportu i dostarczenia na czas pomocy w granicach Unii, jak również poza jej granicami oraz do Unii spoza jej granic. W związku z tym kraje dotknięte klęską lub katastrofą powinny mieć możliwość zwrócenia się o pomoc obejmującą wyłącznie zasoby transportowe i logistyczne.
- (26) W decyzji nr 1313/2013/UE określono pulę środków finansowych na unijny mechanizm, która stanowi główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽¹²⁾, przeznaczoną na pokrycie wydatków w ramach programu do końca okresu budżetowego 2014–2020. Ta pula środków finansowych powinna zostać zaktualizowana od dnia 1 stycznia 2021 r., czyli od dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) 2020/2093⁽¹³⁾, aby odzwierciedlić nowe kwoty przewidziane w tym rozporządzeniu.
- (27) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2020/2094⁽¹⁴⁾ ustanawiającym Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz w granicach przydzielonych w nim zasobów należy wykonać środki na rzecz odbudowy i odporności w ramach unijnego mechanizmu w celu zaradzenia bezprecedensowym skutkom kryzysu spowodowanego pandemią COVID-19. Takie środki powinny w szczególności obejmować środki mające na celu zwiększenie gotowości Unii oraz umożliwienie szybkiego i skutecznego reagowania Unii w razie poważnych sytuacji kryzysowych, w tym takie środki jak gromadzenie zapasów niezbędnych produktów i sprzętu medycznego oraz pozyskanie niezbędnej infrastruktury umożliwiającej szybkie reagowanie. Takie dodatkowe zasoby powinny być wykorzystane w sposób zapewniający dotrzymanie terminów przewidzianych w ramach rozporządzenia (UE) 2020/2094.
- (28) Aby odzwierciedlić znaczenie przeciwdziałania zmianie klimatu zgodnie z zobowiązaniami Unii na rzecz realizacji porozumienia paryskiego i celów ONZ dotyczących zrównoważonego rozwoju, działania podejmowane na mocy decyzji nr 1313/2013/UE powinny przyczyniać się do osiągnięcia ogólnego celu, jakim jest przeznaczanie co najmniej 30 % łącznej kwoty budżetu Unii i wydatków z Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy na realizację celów związanych z klimatem, oraz do urzeczywistnienia zamiarów przeznaczania na ochronę różnorodności biologicznej 7,5 % wydatków z budżetu w 2024 r. i 10 % tych wydatków w 2026 i 2027 r., przy uwzględnieniu faktu, że cele klimatyczne i cele dotyczące różnorodności biologicznej częściowo się pokrywają.
- (29) Zważywszy, że rozmieszczenie zdolności rescEU do celów operacji reagowania w ramach unijnego mechanizmu ma znaczną unijną wartość dodaną, gdyż zapewnia szybkie udzielenie skutecznej pomocy osobom znajdującym się w sytuacjach kryzysowych, należy ustanowić dalej idące wymogi dotyczące wyeksponowania udziału Unii, tak aby informować o nim obywateli Unii i media oraz zapewnić Unii większą widoczność. Organy krajowe powinny otrzymywać od Komisji wskazówki dotyczące komunikacji w odniesieniu do konkretnych interwencji mające na celu zapewnienie odpowiedniego uwypuklenia roli Unii.
- (30) Zważywszy na niedawne doświadczenia operacyjne, w celu dalszego wzmocnienia unijnego mechanizmu, a w szczególności uproszczenia procesu szybkiego wdrażania rescEU, koszty rozwoju wszystkich zdolności rescEU powinny być w pełni finansowane z budżetu Unii.
- (31) W celu wsparcia państw członkowskich również w udzielaniu pomocy poza terytorium Unii europejska pula ochrony ludności powinna zostać wzmocniona współfinansowaniem kosztów operacyjnych z tytułu zaangażowanych zdolności na takim samym poziomie, niezależnie od tego, czy są one rozmieszczane na terytorium Unii czy poza jej terytorium.
- (32) Aby zapewnić elastyczność we wspieraniu państw członkowskich w zakresie zasobów transportowych i logistycznych, w szczególności w przypadku klęsk i katastrof na dużą skalę, należy umożliwić pełne finansowanie z budżetu Unii transportu w obrębie Unii lub z państw trzecich towarów, środków logistycznych i usług rozmieszczonych jako zdolności rescEU.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 2020/2093 z dnia 17 grudnia 2020 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 (Dz.U. L 433 I z 22.12.2020, s. 11).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2020/2094 z dnia 14 grudnia 2020 r. ustanawiające Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (Dz.U. L 433 I z 22.12.2020, s. 23).

- (33) Unijny mechanizm powinien również zapewniać pomoc transportową potrzebną w przypadku katastrof ekologicznych poprzez zastosowanie zasady „zanieczyszczający płaci”, za co odpowiadają właściwe organy krajowe, zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a także zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁵⁾.
- (34) W celu zwiększenia elastyczności oraz optymalnego wykonania budżetu w niniejszym rozporządzeniu jako jedną z metod tego wykonania należy przewidzieć zarządzanie pośrednie, które powinno być stosowane w przypadkach uzasadnionych charakterem i zakresem danego działania.
- (35) Zgodnie z art. 193 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁶⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) dotacji można udzielić na działanie, które już się rozpoczęło, pod warunkiem że wnioskodawca może wykazać konieczność rozpoczęcia działania przed podpisaniem umowy o udzielenie dotacji. Jednak koszty poniesione przed dniem przedłożenia wniosku o udzielenie dotacji nie są kwalifikowalne, z wyjątkiem należycie uzasadnionych sytuacji wyjątkowych Aby uniknąć zakłóceń w udzielaniu unijnego wsparcia, które mogłyby zaszkodzić interesom Unii, należy przewidzieć możliwość, by w decyzji w sprawie finansowania – przez ograniczony okres na początku wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i wyłącznie w należycie uzasadnionych przypadkach – przewidzieć uznawanie za kwalifikowalne kosztów poniesionych w związku z rozpoczętymi już działaniami wspieranymi na podstawie decyzji nr 1313/2013/UE od dnia 1 stycznia 2021 r., nawet jeżeli zostały one poniesione przed przedłożeniem wniosku o udzielenie dotacji.
- (36) W celu zwiększenia przewidywalności i długoterminowej skuteczności, przy wykonywaniu decyzji nr 1313/2013/UE Komisja powinna przyjmować roczne lub wieloletnie programy prac, określając w nich planowane przydziały środków. Dzięki temu Unia powinna mieć więcej elastyczności w wykonaniu budżetu, co korzystnie wpłynie na działania w zakresie zapobiegania i zapewniania gotowości. Ponadto prognozowane przyszłe przydziały środków należy przedstawiać i omawiać co roku na forum komitetu wspomagającego Komisję zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (37) Komisja zdaje sprawozdania z wykonania budżetu unijnego mechanizmu zgodnie z rozporządzeniem finansowym.
- (38) Do decyzji nr 1313/2013/UE stosuje się horyzontalne przepisy finansowe przyjęte przez Parlament Europejski i Radę na podstawie art. 322 TFUE. Przepisy te są ustanowione rozporządzeniem finansowym i określają w szczególności procedurę ustanawiania i wykonywania budżetu w drodze dotacji, zamówień, nagród i zarządzania pośredniego oraz przewidują kontrole wykonywania obowiązków przez podmioty upoważnione do działań finansowych. Przepisy przyjęte na podstawie art. 322 TFUE obejmują również ogólny system warunkowości służący ochronie budżetu Unii.
- (39) O ile środki służące zapobieganiu i zapewnianiu gotowości są niezbędne do zwiększenia odporności Unii na wypadek klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, o tyle fakt oraz czas wystąpienia klęsk i katastrof, a także ich skala są z natury rzeczy niemożliwe do przewidzenia. Najnowszy kryzys związany z COVID-19 pokazał, że zasoby finansowe potrzebne do zapewnienia odpowiedniej reakcji mogą się znacząco różnić w poszczególnych latach i powinny być udostępniane natychmiast. Pogodzenie zasady przewidywalności budżetowej z koniecznością szybkiego reagowania na nowe potrzeby wiąże się więc z potrzebą dostosowania realizacji finansowej programów prac. Należy zatem zezwolić na przenoszenie niewykorzystanych środków, z ograniczeniem do kolejnego roku i z wyłącznym przeznaczeniem na działania z zakresu reagowania, dodatkowo do przenoszenia środków dozwolonego na podstawie art. 12 ust. 4 rozporządzenia finansowego.

⁽¹⁵⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

- (40) Zgodnie z rozporządzeniem finansowym, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁷⁾ i rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95⁽¹⁸⁾, (Euratom, WE) nr 2185/96⁽¹⁹⁾ i (UE) 2017/1939⁽²⁰⁾ interesy finansowe Unii należy chronić za pomocą proporcjonalnych środków, w tym środków w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom – w tym nadużyciom finansowym – ich wykrywania, korygowania i prowadzenia w ich sprawie postępowań, odzyskiwania środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania kar administracyjnych. W szczególności, zgodnie z rozporządzeniami (Euratom, WE) nr 2185/96 i (UE, Euratom) nr 883/2013 Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) jest uprawniony do prowadzenia dochodzeń administracyjnych, w tym kontroli na miejscu i inspekcji, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939 Prokuratura Europejska (EPPO) jest uprawniona do prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawie przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371⁽²¹⁾. Zgodnie z rozporządzeniem finansowym każda osoba lub podmiot, które otrzymują środki finansowe Unii, mają w pełni współpracować w celu ochrony interesów finansowych Unii, przyznać Komisji, OLAF, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz, w przypadku państw członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1939, EPPO niezbędne prawa i dostęp, a także zapewnić, aby wszelkie osoby trzecie uczestniczące w wykonywaniu środków finansowych Unii przyznały tym organom równoważne prawa. Z tego względu umowy z państwami i terytoriami trzecimi oraz organizacjami międzynarodowymi, a także umowy lub porozumienia wynikające z wykonania decyzji nr 1313/2013/UE powinny zawierać postanowienia wyraźnie uprawniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy, EPPO i OLAF do prowadzenia takich audytów, weryfikacji na miejscu i inspekcji, zgodnie z odpowiednimi kompetencjami tych organów, i gwarantujące, że wszelkie osoby trzecie uczestniczące w wykonaniu środków finansowych Unii przyznają tym organom równoważne prawa.
- (41) Państwa trzecie będące członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) mogą uczestniczyć w programach unijnych w ramach współpracy ustanowionej na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽²²⁾, które przewiduje realizację programów na podstawie decyzji wydanej na mocy tego porozumienia. Państwa trzecie mogą również uczestniczyć w tych programach na podstawie innych instrumentów prawnych. W decyzji nr 1313/2013/UE należy wprowadzić przepis szczególnie zobowiązujący państwa trzecie do przyznania właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu, OLAF oraz Trybunałowi Obrachunkowemu praw i dostępu niezbędnych do wykonywania w pełni ich odpowiednich kompetencji.
- (42) Aby zdolności resceEU spełniały swoje funkcje, a unijny mechanizm skutecznie zaspokajał potrzeby obywateli Unii, w czasie pandemii COVID-19 udostępniono dodatkowe środki finansowe na działania prowadzone w ramach unijnego mechanizmu. Ważne jest, aby zapewnić Unii elastyczność niezbędną do skutecznego reagowania na nieprzewidywalność klęsk i katastrof, a jednocześnie zachować pewną przewidywalność w realizacji celów określonych w decyzji nr 1313/2013/UE. W dążeniu do osiągnięcia tych celów trzeba zachować odpowiednią równowagę. W celu aktualizowania określonego w załączniku I podziału procentowego zgodnie z priorytetami unijnego mechanizmu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁽²³⁾ w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (43) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję nr 1313/2013/UE.

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej („EPPO”) (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

⁽²¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

⁽²²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽²³⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (44) Aby zapewnić ciągłość udzielania wsparcia w odpowiednim obszarze polityki oraz umożliwić rozpoczęcie wdrażania od początku obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie pilnym i być stosowane z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2021 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W decyzji nr 1313/2013/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Ochrona zapewniana w ramach unijnego mechanizmu obejmuje przede wszystkim ludzi, lecz także środowisko naturalne i mienie, w tym dziedzictwo kulturowe, i chroni je przed wszystkimi rodzajami klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, w tym przed następstwami aktów terrorystycznych oraz klęskami i katastrofami technicznymi, radiacyjnymi lub ekologicznymi, zanieczyszczeniem mórz, niestabilnymi warunkami hydrogeologicznymi oraz nagłymi zagrożeniami dla zdrowia, występującymi na terytorium Unii lub poza nim. W przypadku następstw aktów terrorystycznych lub katastrof radiacyjnych unijny mechanizm może obejmować wyłącznie działania podejmowane w ramach zapewniania gotowości oraz reagowania.

3. Unijny mechanizm propaguje solidarność między państwami członkowskimi poprzez współpracę i koordynację w praktyce, bez uszczerbku dla spoczywającej na państwach członkowskich głównej odpowiedzialności za ochronę przed klęskami i katastrofami ludności, środowiska naturalnego i mienia, w tym dziedzictwa kulturowego, na ich terytorium, oraz za zapewnienie w ramach ich systemów zarządzania klęskami i katastrofami dostatecznych zdolności umożliwiających odpowiednie i spójne zapobieganie klęskom i katastrofom, których charakter i skalę można w racjonalny sposób przewidzieć i na które można się przygotować, oraz reagowanie na nie.”;

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ułatwienie szybkiego i skutecznego reagowania w razie wystąpienia klęski lub katastrofy bądź groźby ich wystąpienia, w tym poprzez podjęcie środków mających na celu złagodzenie bezpośrednich skutków tej klęski lub katastrofy oraz zachęcanie państw członkowskich do działania na rzecz wyeliminowania barier biurokratycznych;”;

- b) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) postępy w zwiększaniu poziomu gotowości na klęski i katastrofy – mierzone liczbą zdolności reagowania zgłoszonych do europejskiej puli ochrony ludności w odniesieniu do celów w zakresie zdolności, o których mowa w art. 11, liczbą modułów zarejestrowanych we Wspólnym Systemie Łączności i Informacji w Sytuacjach Nadzwyczajnych (CECIS) oraz liczbą zgromadzonych zdolności rescEU przeznaczonych do udzielania pomocy w sytuacji przeciążenia;”;

- 3) w art. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. »unijne cele w zakresie odporności na klęski i katastrofy« oznaczają niewiążące cele ustanowione w dziedzinie ochrony ludności, aby wspierać działania w zakresie zapobiegania i zapewniania gotowości służące zwiększeniu zdolności Unii i jej państw członkowskich do stawienia czoła skutkom klęski lub katastrofy, która niesie ze sobą lub może nieść skutki transgraniczne w kilku państwach;”;

- 4) w art. 5 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ustanawia i regularnie aktualizuje międzysektorowe zestawienie i mapy ryzyk wiążących się z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka, w tym wywołującymi lub mogącymi wywołać skutki transgraniczne w kilku państwach, w obliczu których stanąć może Unia – zgodnie ze spójnym podejściem obejmującym różne obszary polityki, które mogą być związane z zapobieganiem klęskom i katastrofom lub mieć na nie wpływ, oraz z należyтым uwzględnieniem prawdopodobnych skutków związanych ze zmianą klimatu;”;

- b) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) zgodnie z terminami określonymi w art. 6 ust. 1 lit. d) w regularnych odstępach czasu przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące postępów we wdrażaniu art. 6;”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) dalej rozwijają i doskonalą plany zarządzania ryzykiem związanym z klęskami lub katastrofami na poziomie krajowym lub odpowiednim niższym poziomie, w tym w zakresie współpracy transgranicznej, uwzględniając, kiedy zostaną one określone, unijne cele w zakresie odporności na klęski i katastrofy, o których mowa w ust. 5, oraz ryzyka związane z klęskami i katastrofami, które niosą ze sobą lub mogą nieść skutki transgraniczne w kilku państwach;”;

(ii) lit. d) i e) zastępuje się następującym tekstem:

„d) udostępniają Komisji streszczenie istotnych elementów ocen, o których mowa w lit. a) i b), koncentrując się na kluczowych rodzajach ryzyka. W przypadku kluczowych ryzyk mających skutek transgraniczny oraz ryzyk związanych z klęskami i katastrofami, które niosą ze sobą lub mogą nieść skutki transgraniczne w kilku państwach, a także – w stosownych przypadkach – mało prawdopodobnego ryzyka o poważnych skutkach, państwa członkowskie opisują priorytetowe środki zapobiegania i zapewniania gotowości. Streszczenie przekazuje się Komisji do dnia 31 grudnia 2020 r., a następnie co trzy lata, a także jeżeli zajdą istotne zmiany;

e) uczestniczą, na zasadzie dobrowolności, w ocenie wzajemnej dotyczącej zdolności zarządzania ryzykiem;

f) zgodnie z zobowiązaniami międzynarodowymi usprawniają gromadzenie danych na temat strat poniesionych w wyniku klęsk i katastrof na poziomie krajowym lub odpowiednim niższym poziomie, aby zapewnić przygotowywanie scenariuszy opartych na dowodach, o którym mowa w art. 10 ust. 1, oraz identyfikowanie braków w zdolnościach reagowania w wypadku klęsk i katastrof.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi określa i opracowuje unijne cele w zakresie odporności na klęski i katastrofy w obszarze ochrony ludności oraz przyjmuje zalecenia, aby uznać je za niewiążący wspólny scenariusz odniesienia, w celu przygotowania podstawy do wspierania działań w zakresie zapobiegania i zapewniania gotowości w przypadku klęsk i katastrof, które wywołują lub mogą wywołać skutki transgraniczne w kilku państwach. Cele te opracowywane są na podstawie scenariuszy dotyczących teraźniejszości i przyszłości, z uwzględnieniem wpływu zmiany klimatu na ryzyko związane z klęskami i katastrofami, danych dotyczących przeszłych zdarzeń oraz międzysektorowych analiz skutków, ze szczególnym uwzględnieniem grup szczególnie wrażliwych. Podczas opracowywania unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy Komisja bierze pod uwagę powtarzające się w państwach członkowskich klęski i katastrofy oraz proponuje państwom członkowskim podjęcie określonych środków, w tym również środków, które mają być wdrażane z wykorzystaniem funduszy unijnych, w celu wzmocnienia odporności na takie klęski i katastrofy.”;

6) art. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 7

Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego

1. Niniejszym ustanawia się Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC). ERCC zapewnia zdolność operacyjną całodobowo we wszystkie dni tygodnia i służy państwom członkowskim i Komisji w realizacji celów unijnego mechanizmu.

W szczególności ERCC koordynuje, monitoruje i wspiera w czasie rzeczywistym reagowanie na sytuacje kryzysowe na poziomie Unii. ERCC ściśle współpracuje z krajowymi organami odpowiedzialnymi za ochronę ludności i odpowiednimi organami unijnymi, aby propagować międzysektorowe podejście do zarządzania klęskami i katastrofami.

2. ERCC ma dostęp do zdolności operacyjnych, analitycznych, a także zdolności w zakresie monitorowania, zarządzania informacją oraz komunikacji w odniesieniu do różnorodnych sytuacji kryzysowych wewnątrz Unii i poza jej terytorium.

Artykuł 8

Ogólne działania Komisji na rzecz zapewnienia gotowości

1. Komisja realizuje następujące działania na rzecz zapewnienia gotowości:

a) zarządzanie ERCC;

- b) zarządzanie CECIS w celu umożliwienia komunikacji pomiędzy ERCC a punktami kontaktowymi w państwach członkowskich i wymiany informacji między nimi;
- c) współpraca z państwami członkowskimi w celu:
 - (i) opracowania transnarodowych systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania stanowiących przedmiot zainteresowania Unii w celu łagodzenia bezpośrednich skutków klęsk i katastrof;
 - (ii) lepszego zintegrowania istniejących transnarodowych systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania zgodnie z podejściem uwzględniającym wiele rodzajów ryzyka, w celu minimalizacji czasu potrzebnego na rozpoczęcie reagowania na klęski lub katastrofy;
 - (iii) utrzymania i rozwoju zdolności w zakresie orientacji sytuacyjnej i analizy;
 - (iv) monitorowania klęsk i katastrof, a w stosownych przypadkach również skutków zmiany klimatu, oraz zapewniania doradztwa na podstawie wiedzy naukowej dotyczącej tych zagadnień;
 - (v) przełożenia informacji naukowych na informacje operacyjne;
 - (vi) stworzenia, utrzymania i rozwoju europejskich partnerstw naukowych w zakresie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka, co z kolei powinno sprzyjać tworzeniu powiązań między krajowymi systemami wczesnego ostrzegania i systemami alarmowania, jak również powiązaniu takich systemów z ERCC i CECIS;
 - (vii) wsparcia – za pomocą wiedzy naukowej, innowacyjnych technologii i wiedzy fachowej – wysiłków podejmowanych przez państwa członkowskie i upoważnione organizacje międzynarodowe przy tworzeniu przez państwa członkowskie i takie organizacje własnych systemów wczesnego ostrzegania, w tym za pośrednictwem sieci wiedzy w zakresie ochrony ludności, o której mowa w art. 13;
- d) ustanowienie zdolności – i zarządzanie nią – w zakresie mobilizacji i wysyłania zespołów ekspertów odpowiedzialnych za:
 - (i) ocenę potrzeb, które mogą potencjalnie zostać zaspokojone w ramach unijnego mechanizmu, w państwie członkowskim lub państwie trzecim, które występuje o pomoc;
 - (ii) w razie potrzeby wspomaganie koordynacji pomocy w zakresie reagowania na klęski i katastrofy na miejscu oraz zapewnienie łączności z właściwymi organami państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które występuje o pomoc; oraz
 - (iii) wspieranie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które występuje o pomoc, wiedzą fachową z zakresu działań podejmowanych w ramach zapobiegania, zapewniania gotowości i reagowania;
- e) ustanowienie i utrzymywanie zdolności na potrzeby zapewnienia wsparcia logistycznego zespołom ekspertów, o których mowa w lit. d);
- f) ustanowienie i utrzymywanie sieci wyszkolonych ekspertów z państw członkowskich, którzy mogą być niezwłocznie dostępni, jeżeli zajdzie potrzeba udzielenia ERCC pomocy w monitorowaniu, przekazywaniu informacji i wspomaganie koordynacji;
- g) wspomaganie koordynacji wstępnie rozlokowanych przez państwa członkowskie wewnątrz Unii zdolności reagowania na klęski i katastrofy;
- h) wspieranie wysiłków na rzecz poprawy interoperacyjności modułów i innych zdolności reagowania, przy uwzględnieniu najlepszych praktyk na szczeblu państw członkowskich i na szczeblu międzynarodowym;
- i) podejmowanie w ramach swoich kompetencji działań niezbędnych do umożliwiania wsparcia państwa przyjmującego; działania te obejmują opracowywanie i uaktualnianie, we współpracy z państwami członkowskimi, wytycznych w sprawie wsparcia państwa przyjmującego na podstawie doświadczenia operacyjnego;
- j) pomoc w tworzeniu programów służących opiniowaniu dobrowolnych ocen wzajemnych w zakresie strategii gotowości przygotowywanych przez poszczególne państwa członkowskie; programy te przygotowuje się na podstawie wcześniej ustalonych kryteriów, które umożliwią sformułowanie zaleceń w celu podniesienia unijnego poziomu gotowości;
- k) podejmowanie w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi niezbędnych dodatkowych działań wspierających i uzupełniających w zakresie zapewniania gotowości z zamiarem osiągnięcia celu określonego w art. 3 ust. 1 lit. b); oraz
- l) wspieranie państw członkowskich na ich wnioski w odniesieniu do klęsk i katastrof występujących na ich terytoriach poprzez umożliwienie im wykorzystania europejskich partnerstw naukowych do ukierunkowanej analizy naukowej. Otrzymane w taki sposób analizy mogą być udostępniane za pośrednictwem CECIS za zgodą państw członkowskich dotkniętych klęską lub katastrofą.

2. Na wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub Organizacji Narodów Zjednoczonych bądź jej agencji Komisja może wysłać na miejsce zespół ekspertów w celu świadczenia doradztwa w odniesieniu do środków służących zapewnieniu gotowości.”;

7) w art. 9 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Każde państwo członkowskie może podjąć decyzję o skorzystaniu z usług w zakresie zarządzania kryzysowego zapewnianych przez Galileo, Copernicus, GovSatCom lub inne elementy programu kosmicznego ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 (*).

Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się korzystać z usług w zakresie zarządzania kryzysowego zapewnianych przez Galileo, o których mowa w akapicie pierwszym, wyznacza i zgłasza Komisji organy krajowe upoważnione do korzystania z tych usług.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 z dnia 28 kwietnia 2021 r. ustanawiające Unijny program kosmiczny i Agencję Unii Europejskiej ds. Programu Kosmicznego oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 912/2010, (UE) nr 1285/2013 i (UE) nr 377/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE (Dz.U. L 170 z 12.5.2021, s. 69).”;

8) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Przygotowywanie scenariuszy oraz planowanie zarządzania klęskami i katastrofami

1. Komisja i państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu usprawnienia na poziomie Unii międzysektorowego planowania zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka, które wywołują lub mogą wywołać skutki transgraniczne w kilku państwach, w tym niekorzystne skutki zmiany klimatu. Planowanie to obejmuje przygotowywanie scenariuszy na poziomie Unii dotyczących zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewniania gotowości i reagowania na nie z uwzględnieniem prowadzonych prac dotyczących unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy, o których mowa w art. 6 ust. 5, oraz prac unijnej sieci wiedzy w zakresie ochrony ludności, o której mowa w art. 13, i na podstawie:

- (i) ocen ryzyka, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. a);
- (ii) zestawienia ryzyk, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. c);
- (iii) oceny zdolności zarządzania ryzykiem przez państwa członkowskie, o której mowa w art. 6 ust. 1 lit. b);
- (iv) dostępnych danych na temat strat poniesionych w wyniku klęsk i katastrof, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. f);
- (v) dobrowolnej wymiany dostępnych informacji na temat zarządzania ryzykiem związanym z klęskami i katastrofami na poziomie krajowym lub odpowiednim niższym poziomie;
- (vi) mapowania zasobów; oraz
- (vii) opracowywania planów rozmieszczenia zdolności reagowania.

2. Komisja i państwa członkowskie określają i propagują synergie między pomocą w zakresie ochrony ludności a finansowaniem pomocy humanitarnej świadczonej przez Unię i państwa członkowskie przy planowaniu operacji reagowania na kryzysy humanitarne poza terytorium Unii.”;

9) art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na podstawie zidentyfikowanych rodzajów ryzyka, ogólnych zdolności i braków oraz na podstawie istniejących scenariuszy, o których mowa w art. 10 ust. 1, Komisja, w drodze aktów wykonawczych, określa rodzaje i liczbę kluczowych zdolności reagowania wymaganych na potrzeby europejskiej puli ochrony ludności (»cele w zakresie zdolności«). Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, monitoruje postępy na rzecz osiągnięcia celów w zakresie zdolności określonych w aktach wykonawczych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oraz identyfikuje potencjalnie znaczące braki w zakresie zdolności reagowania w ramach europejskiej puli ochrony ludności. W przypadku zidentyfikowania takich braków, Komisja analizuje, czy państwa członkowskie dysponują niezbędnymi zdolnościami poza europejską pulą ochrony ludności. Komisja zachęca państwa członkowskie do usunięcia znaczących braków w zakresie zdolności reagowania w ramach europejskiej puli ochrony ludności. Może ona wspierać państwa członkowskie w tym zakresie zgodnie z art. 20, art. 21 ust. 1 lit. i) i art. 21 ust. 2.”;

10) art. 12 ust. 2 i 3 zastępuje się następującym tekstem:

„2. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, określa, z czego składają się zdolności rescEU, w tym na podstawie istniejących scenariuszy, o których mowa w art. 10 ust. 1, z uwzględnieniem zidentyfikowanych i pojawiających się rodzajów ryzyka, ogólnych zdolności i braków na poziomie Unii, w szczególności w zakresie gaszenia pożarów lasów z powietrza, incydentów chemicznych, biologicznych, radiacyjnych i jądrowych, pilnej pomocy medycznej, a także transportu i logistyki. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2. Komisja regularnie aktualizuje informacje na temat rodzaju i liczby zdolności rescEU i udostępnia te informacje bezpośrednio Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. Zdolności rescEU są pozyskiwane, wynajmowane, leasingowane lub w inny sposób pozyskiwane przez państwa członkowskie.

3a. Zdolności rescEU – określone w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2 – mogą być wynajmowane, leasingowane lub w inny sposób pozyskiwane przez Komisję w zakresie niezbędnym do wypełnienia luk w dziedzinie transportu i logistyki.

3b. W należycie uzasadnionych pilnych przypadkach Komisja może pozyskiwać, wynajmować, leasingować lub w inny sposób pozyskiwać zdolności określone w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą w trybie pilnym, o której mowa w art. 33 ust. 3. W takich aktach wykonawczych:

- (i) wskazuje się niezbędny rodzaj i niezbędną ilość środków materialnych oraz niezbędnych usług wspomagających, umożliwiających ich wykorzystanie, określonych już jako zdolności rescEU; lub
- (ii) określa się dodatkowe środki materialne i niezbędne usługi wspomagające, umożliwiające ich wykorzystanie jako zdolności rescEU oraz określa się niezbędny rodzaj i niezbędną ilość tych zdolności.

3c. Unijne przepisy finansowe mają zastosowanie w przypadku pozyskiwania, wynajmowania, leasingu lub pozyskiwania w inny sposób zdolności rescEU przez Komisję. W przypadku gdy zdolności rescEU są pozyskiwane, wynajmowane, leasingowane lub w inny sposób pozyskiwane przez państwa członkowskie, Komisja może przyznawać państwu członkowskiemu dotacje bezpośrednie bez zaproszenia do składania wniosków. Komisja oraz państwo członkowskie, które wyrazi taką wolę, może uruchomić postępowanie w sprawie wspólnego udzielenia zamówienia zgodnie z art. 165 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1046 (*) (rozporządzenia finansowego) w celu pozyskiwania zdolności rescEU.

Zdolności rescEU są przyjmowane przez państwa członkowskie, które pozyskują, wynajmują, leasingują lub w inny sposób pozyskują te zdolności.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).”;

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Unijna sieć wiedzy w zakresie ochrony ludności

1. Komisja ustanawia unijną sieć wiedzy w zakresie ochrony ludności (zwaną dalej »Siecią«) w celu gromadzenia, przetwarzania i rozpowszechniania wiedzy i informacji istotnych dla unijnego mechanizmu, w oparciu o podejście uwzględniające wiele rodzajów ryzyka i obejmujące odpowiednie podmioty zajmujące się ochroną ludności i zarządzaniem klęskami i katastrofami, centra doskonałości, uniwersytety i naukowców.

Za pośrednictwem Sieci Komisja należycie uwzględni wiedzę fachową dostępną w państwach członkowskich, na poziomie Unii, na poziomie innych organizacji i podmiotów międzynarodowych, państw trzecich oraz na poziomie organizacji działających w terenie.

Komisja i państwa członkowskie propagują zrównoważony pod względem płci udział w tworzeniu i funkcjonowaniu Sieci.

Za pośrednictwem Sieci Komisja wspiera spójność procesów planowania i podejmowania decyzji przez ułatwianie ciągłej wymiany wiedzy i informacji obejmującej wszystkie obszary działalności w ramach unijnego mechanizmu.

W tym celu Komisja – za pośrednictwem Sieci – prowadzi między innymi następujące działania:

- a) stworzenie programu szkoleń i ćwiczeń dla personelu zajmującego się ochroną ludności oraz zarządzaniem klęskami i katastrofami, który to program ma dotyczyć zapobiegania klęskom lub katastrofom, zapewniania gotowości i reagowania na klęski lub katastrofy, a także zarządzanie takim programem. Program jest zorientowany na ułatwianie wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie ochrony ludności oraz zarządzania klęskami lub katastrofami, w tym w odniesieniu do klęsk i katastrof spowodowanych zmianą klimatu, i zachęcanie do takiej wymiany oraz obejmuje wspólne kursy i system wymiany wiedzy fachowej w dziedzinie zarządzania klęskami i katastrofami, w tym wymiany specjalistów i doświadczonych wolontariuszy oraz delegowanie ekspertów z państw członkowskich.

Program szkoleń i ćwiczeń ma na celu poprawę koordynacji, kompatybilności oraz komplementarności zdolności, o których mowa w art. 9, 11 i 12, a także zwiększenie kompetencji ekspertów, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. d) i f);

- b) stworzenie programu wykorzystującego doświadczenia zdobyte w trakcie działań na rzecz ochrony ludności podjętych w ramach unijnego mechanizmu, obejmującego aspekty odnoszące się do całego cyklu zarządzania klęskami i katastrofami, w celu zapewnienia szerokiej podstawy procesów uczenia się i rozwijania wiedzy, a także zarządzanie tym programem. Program obejmuje:
 - (i) monitorowanie, analizowanie i ocenianie wszystkich stosownych działań na rzecz ochrony ludności w ramach unijnego mechanizmu;
 - (ii) propagowanie wdrażania zdobytych doświadczeń, aby uzyskać oparte na doświadczeniu podstawy rozwoju działań w ramach cyklu zarządzania klęskami i katastrofami; oraz
 - (iii) opracowanie metod i narzędzi gromadzenia, analizowania, propagowania i wdrażania zdobytych doświadczeń.

Program ten obejmuje również, w stosownych przypadkach, doświadczenia zdobyte w trakcie interwencji przeprowadzonych poza terytorium Unii w zakresie wykorzystywania powiązań i synergii między pomocą udzielaną w ramach unijnego mechanizmu a pomocą humanitarną;

- c) stymulowanie badań i innowacji oraz zachęcanie do wprowadzania i wykorzystywania odpowiednich nowych podejść lub nowych technologii na potrzeby unijnego mechanizmu;
- d) utworzenie i obsługa platformy internetowej na potrzeby Sieci w celu wspierania i ułatwiania realizacji poszczególnych zadań, o których mowa w lit. a), b) i c).

2. Wykonując zadania określone w ust. 1, Komisja zwraca szczególną uwagę na potrzeby i interesy państw członkowskich narażonych na podobne ryzyko klęsk i katastrof, a także potrzebę wzmocnienia ochrony różnorodności biologicznej i dziedzictwa kulturowego.

3. Komisja zacieśnia współpracę w zakresie szkoleń oraz propaguje wymianę wiedzy i doświadczeń między Siecią a organizacjami międzynarodowymi i państwami trzecimi, w szczególności w celu przyczynienia się do realizacji międzynarodowych zobowiązań, zwłaszcza zobowiązań wynikających z ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych w latach 2015–2030.”;

12) art. 14 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia, mającej lub mogącej mieć skutki transgraniczne w kilku państwach lub dotykającej lub mogącej dotknąć inne państwa członkowskie, państwo członkowskie, w którym klęska lub katastrofa nastąpiła lub przypuszczalnie nastąpi, niezwłocznie zawiadamia o tym państwa członkowskie, które mogą zostać dotknięte, oraz, jeśli skutki mogą okazać się istotne – Komisję.”;

13) art. 15 ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) gromadzi i analizuje, razem z dotkniętym państwem członkowskim, zweryfikowane informacje na temat sytuacji w celu opracowania wspólnej oceny sytuacji i reakcji na tę sytuację oraz rozsyła je bezpośrednio do państw członkowskich.”;

14) art. 17 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisja może wybrać, powołać i wysłać zespół ekspertów złożony z ekspertów udostępnionych przez państwa członkowskie:

- a) na wniosek o udostępnienie wiedzy fachowej w zakresie zapobiegania, zgodnie z art. 5 ust. 2;
- b) na wniosek o udostępnienie wiedzy fachowej w zakresie zapewniania gotowości, zgodnie z art. 8 ust. 2;

- c) w przypadku klęski lub katastrofy na terytorium Unii, zgodnie z art. 15 ust. 5;
- d) w przypadku klęski lub katastrofy poza terytorium Unii, zgodnie z art. 16 ust. 3.

Eksperti Komisji i innych służb Unii mogą zostać włączeni do zespołu w celu wsparcia zespołu i ułatwienia utrzymywania kontaktów z ERCC. Eksperti udostępnieni przez agencje ONZ lub inne organizacje międzynarodowe mogą zostać włączeni do zespołu w celu zacieśnienia współpracy i ułatwienia wspólnych ocen sytuacji.

Gdy wymaga tego skuteczność operacyjna, Komisja – w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi – może ułatwiać zaangażowanie dodatkowych ekspertów, poprzez ich wysłanie, oraz wsparcie techniczne i naukowe i pozyskanie specjalistycznej wiedzy naukowej, wiedzy z zakresu ratownictwa medycznego i wiedzy sektorowej.

2. Procedura wyboru i powołania ekspertów jest następująca:

- a) państwa członkowskie wyznaczają ekspertów, którzy, na ich odpowiedzialność, mogą być wysłani jako członkowie zespołów ekspertów;
- b) Komisja wybiera ekspertów i kierownika zespołu na podstawie ich kwalifikacji i doświadczenia, w tym odbytych szkoleń w ramach unijnego mechanizmu, doświadczenia z wcześniejszych misji zrealizowanych w ramach unijnego mechanizmu oraz uczestnictwa w innych międzynarodowych działaniach mających na celu niesienie pomocy; wybór opiera się także na innych kryteriach, takich jak znajomość języków, tak aby zapewnić, by zespół jako całość dysponował umiejętnościami niezbędnymi w danej sytuacji;
- c) Komisja powołuje ekspertów i kierowników zespołów do misji w porozumieniu z wyznaczającymi ich państwami członkowskimi.

Komisja zawiadamia państwa członkowskie o dodatkowym wsparciu eksperckim zapewnianym zgodnie z ust. 1.”;

15) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Transport i sprzęt

1. W przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub poza nim Komisja może wspierać państwa członkowskie w uzyskiwaniu dostępu do sprzętu lub zasobów transportowych i logistycznych poprzez:

- a) dostarczanie i wymianę informacji dotyczących sprzętu oraz zasobów transportowych i logistycznych, które mogą być udostępniane przez państwa członkowskie, z myślą o ułatwianiu łączenia takiego sprzętu i takich zasobów w jedną pulę;
- b) opracowanie materiałów kartograficznych w celu sprawnego rozmieszczenia i mobilizacji zasobów, mając na uwadze w szczególności specyfikę regionów transgranicznych na wypadek ryzyk transgranicznych w kilku państwach;
- c) pomaganie państwom członkowskim w określaniu zasobów transportowych i logistycznych mogących pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, i ułatwianie im dostępu do takich zasobów; lub
- d) pomaganie państwom członkowskim w określaniu sprzętu, który może być dostępny z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego.

2. Komisja może uzupełniać zasoby transportowe i logistyczne dostarczone przez państwa członkowskie dodatkowymi zasobami koniecznymi do zapewnienia szybkiego reagowania w przypadku klęski lub katastrofy.

3. Pomoc, o którą zwróci się państwo członkowskie lub państwo trzecie, może składać się wyłącznie z zasobów transportowych i logistycznych, a reakcja na klęskę lub katastrofę może polegać na dostarczeniu artykułów pierwszej potrzeby lub sprzętu pozyskanych w państwie trzecim przez wnioskujące państwo członkowskie lub państwo trzecie.”;

16) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

- a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Pula środków finansowych na realizację unijnego mechanizmu na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2027 r. wynosi 1 263 000 000 EUR w cenach bieżących.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki pochodzące ze zwrotów dokonanych przez beneficjentów z tytułu działań podejmowanych w ramach reagowania kryzysowego zalicza się do dochodów przeznaczonych na określony cel w rozumieniu art. 21 ust. 5 rozporządzenia finansowego.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przydział środków finansowych, o których mowa w ust. 1 i 1a niniejszego artykułu oraz w art. 19a, może również obejmować wydatki z tytułu działań przygotowawczych, monitorujących, kontrolnych oraz związanych z audytem i oceną, wymaganych do zarządzania unijnym mechanizmem i do realizacji jego celów.

Takie wydatki mogą w szczególności obejmować badania, spotkania ekspertów, działania informacyjne i komunikacyjne, w tym komunikację instytucjonalną w zakresie priorytetów politycznych Unii, o ile są one związane z ogólnymi celami unijnego mechanizmu, wydatki związane z sieciami informatycznymi służącymi głównie do przetwarzania i wymiany informacji, w tym z ich wzajemnymi połączeniami z istniejącymi lub przyszłymi systemami służącymi wspieraniu międzysektorowej wymiany danych i z powiązaniem sprzętem, jak również wszelkie inne wydatki na pomoc techniczną i administracyjną poniesione przez Komisję w ramach zarządzania programem.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Pulę środków finansowych, o której mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, i kwotę, o której mowa w art. 19a ust. 1, przydziela się w okresie 2021–2027 zgodnie z podziałem procentowym i zasadami określonymi w załączniku I.”;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja ocenia podział określony w załączniku I w świetle wyników oceny, o której mowa w art. 34 ust. 3.”;

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Jeżeli wymaga tego reakcja na klęskę lub katastrofę z uwagi na szczególnie pilną potrzebę lub w świetle nieoczekiwanych zdarzeń mających wpływ na wykonanie budżetu lub ustanowienie zdolności rescEU, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30 w celu zmiany załącznika I w ramach dostępnych środków budżetowych i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.”;

17) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Zasoby z Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy

1. Środki, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d) i e) rozporządzenia Rady (UE) 2020/2094 (*), są wykonywane na podstawie niniejszej decyzji poprzez wydatki w kwocie do 2 056 480 000 EUR w cenach bieżących, o której mowa w art. 2 ust. 2 lit. a) ppkt (iii) tego rozporządzenia w cenach z 2018 r., z zastrzeżeniem art. 3 ust. 3, 4, 7 i 9 tego rozporządzenia.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stanowi zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel, jak określono w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2020/2094.

3. Środki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, kwalifikują się do pomocy finansowej zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji i są wykonywane w pełnej zgodności z celami rozporządzenia (UE) 2020/2094.

4. Bez uszczerbku dla warunków kwalifikowalności działań na rzecz państw trzecich określonych w niniejszej decyzji, pomocy finansowej, o której mowa w niniejszym artykule, można udzielić państwu trzeciemu wyłącznie wtedy, gdy pomoc tę świadczy się w pełnej zgodności z celami rozporządzenia (UE) 2020/2094, niezależnie od tego, czy dane państwo trzecie uczestniczy w unijnym mechanizmie.

(*) Rozporządzenie Rady (UE) 2020/2094 z dnia 14 grudnia 2020 r. ustanawiające Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (Dz.U. L 433 I z 22.12.2020, s. 23).”;

18) art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 20a

Wyeksponowanie wkładu Unii i nagrody

1. Odbiorcy finansowania unijnego, a także beneficjenci dostarczonej pomocy, podają informacje o pochodzeniu tych środków oraz zapewniają eksponowanie finansowania unijnego, w szczególności podczas promowania działań i ich rezultatów, poprzez dostarczanie spójnych, skutecznych i proporcjonalnych ukierunkowanych informacji przeznaczonych dla różnych grup odbiorców, w tym dla mediów i opinii publicznej.

Finansowanie lub pomoc udzielane na podstawie niniejszej decyzji muszą być odpowiednio wyeksponowane zgodnie z wydanymi przez Komisję szczegółowymi wytycznymi dotyczącymi konkretnych interwencji. Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, by komunikacja publiczna dotycząca operacji finansowanych w ramach unijnego mechanizmu:

- a) zawierała odpowiednie odniesienia do unijnego mechanizmu;
- b) obejmowała identyfikację wizualną umieszczaną na zdolnościach finansowanych lub współfinansowanych z unijnego mechanizmu;
- c) realizowała działania opatrzone symbolem Unii;
- d) proaktywnie przekazywała szczegółowe informacje o wsparciu unijnym w mediach krajowych i wśród zainteresowanych podmiotów, a także poprzez własne kanały komunikacyjne; oraz
- e) wspierała działania komunikacyjne Komisji na temat prowadzonych operacji.

Gdy zdolności rescEU wykorzystuje się do celów krajowych, o których mowa w art. 12 ust. 5, państwa członkowskie w taki sam sposób, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, podają informacje o pochodzeniu tych zdolności oraz zapewniają eksponowanie finansowania unijnego wykorzystanego do pozyskania tych zdolności.

2. Komisja prowadzi działania informacyjne i komunikacyjne związane z niniejszą decyzją, działaniami podjętymi na podstawie niniejszej decyzji i uzyskanymi rezultatami oraz wspiera państwa członkowskie w ich działaniach komunikacyjnych. Zasoby finansowe przydzielone na niniejszą decyzję przyczyniają się również do komunikacji instytucjonalnej w zakresie priorytetów politycznych Unii, o ile te priorytety są związane z celami, o których mowa w art. 3 ust. 1.

3. Komisja przyznaje medale, aby wyrazić uznanie i uhonorować długoterminowe zaangażowanie i nadzwyczajne wkłady na rzecz unijnego mechanizmu.”;

19) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) opracowanie planowania zarządzania ryzykiem związanym z klęskami lub katastrofami, o którym mowa w art. 10.”;

b) ust. 3 zastępuje się następującym tekstem:

„3. Pomoc finansowa na działanie, o którym mowa w ust. 1 lit. j), obejmuje wszystkie koszty niezbędne do zapewnienia dostępności i możliwości rozmieszczenia zdolności rescEU w ramach unijnego mechanizmu, zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu. Kategorie kosztów kwalifikowalnych niezbędnych do zapewnienia dostępności i możliwości rozmieszczenia zdolności rescEU są określone w załączniku Ia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 30 w celu zmiany załącznika Ia w odniesieniu do kategorii kosztów kwalifikowalnych.

3a. Pomoc finansowa, o której mowa w niniejszym artykule, może być wdrażana w ramach wieloletnich programów prac. W przypadku działań trwających ponad rok zobowiązania budżetowe mogą być dzielone na transze roczne.”;

c) uchyla się ust. 4;

20) art. 22 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku klęski lub katastrofy wspieranie państw członkowskich w uzyskiwaniu dostępu do sprzętu oraz zasobów transportowych i logistycznych określonych w art. 23; oraz”;

21) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Kwalifikowalne działania powiązane ze sprzętem i operacjami

1. W ramach umożliwiania dostępu – za pośrednictwem unijnego mechanizmu – do sprzętu oraz zasobów transportowych i logistycznych, do pomocy finansowej kwalifikują się następujące działania:

- a) dostarczanie informacji na temat sprzętu oraz zasobów transportowych i logistycznych, które państwa członkowskie postanawiają udostępnić, oraz wymiana takich informacji w celu ułatwienia połączenia takiego sprzętu lub zasobów transportowych i logistycznych w jedną pulę;
- b) pomaganie państwom członkowskim w określaniu zasobów transportowych i logistycznych mogących pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, i ułatwanie im dostępu do takich zasobów;
- c) pomaganie państwom członkowskim w określaniu sprzętu, który może być dostępny z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego;
- d) finansowanie zasobów transportowych i logistycznych niezbędnych do zagwarantowania szybkiego reagowania na klęski i katastrofy. Działania takie kwalifikują się do pomocy finansowej wyłącznie w przypadku spełnienia poniższych kryteriów:
 - (i) wniosek o pomoc został złożony w ramach unijnego mechanizmu zgodnie z art. 15 i 16;
 - (ii) dodatkowe zasoby transportowe i logistyczne są niezbędne do zapewnienia skuteczności reagowania w ramach unijnego mechanizmu w przypadku klęsk i katastrof;
 - (iii) pomoc odpowiada potrzebom ustalonym przez ERCC i udzielana jest zgodnie z zaleceniami wydanymi przez ERCC w sprawie specyfikacji technicznych, jakości, terminów oraz warunków jej udzielania;
 - (iv) pomoc została zaakceptowana przez państwo występujące o nią, bezpośrednio lub za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej agencji albo innej odpowiedniej organizacji międzynarodowej, w ramach unijnego mechanizmu; oraz
 - (v) pomoc uzupełnia, w przypadku klęsk lub katastrof w państwach trzecich, ogólne unijne działania humanitarne.

1a. Kwota unijnej pomocy finansowej w odniesieniu do transportu zdolności, które nie zostały wcześniej zgłoszone do europejskiej puli ochrony ludności, rozmieszczonych w razie wystąpienia klęski lub katastrofy, lub groźby ich wystąpienia w Unii lub poza nią, a także w odniesieniu do innego transportu potrzebnego do celów reakcji na klęskę lub katastrofę nie może przekraczać 75 % łącznych kwalifikowalnych kosztów.

2. Kwota unijnej pomocy finansowej w odniesieniu do zdolności zgłoszonych do europejskiej puli ochrony ludności nie może przekraczać 75 % kosztów wykorzystania tych zdolności, w tym ich transportu, w razie wystąpienia klęski lub katastrofy, lub groźby jej wystąpienia, wewnątrz Unii lub poza jej obszarem.

4. Unijna pomoc finansowa w odniesieniu do zasobów transportowych i logistycznych może obejmować do 100 % łącznych kwalifikowalnych kosztów określonych w lit. a)–d), jeżeli jest to niezbędne do tego, aby połączenie pomocy państw członkowskich było skuteczne pod względem operacyjnym, i jeżeli koszty odnoszą się do jednego z następujących:

- a) krótkoterminowy najem zdolności magazynowej w celu tymczasowego przechowywania pomocy pochodzącej z państw członkowskich z myślą o ułatwieniu skoordynowanego transportu;
- b) transport z państwa członkowskiego oferującego pomoc do państwa członkowskiego ułatwiającego jej skoordynowany transport;
- c) przepakowanie pomocy państw członkowskich w celu wykorzystania w jak największym stopniu dostępnych zdolności transportowych lub w celu spełnienia określonych wymogów operacyjnych; lub
- d) lokalny transport, tranzyt i magazynowanie pomocy połączonej w jedną pulę w celu zapewnienia skoordynowanej dostawy do miejsca przeznaczenia w państwie występującym o pomoc.

4a. Jeżeli zdolności rescEU są wykorzystywane do celów krajowych zgodnie z art. 12 ust. 5, wszystkie koszty, w tym koszty utrzymania i naprawy, pokrywa państwo członkowskie korzystające ze zdolności.

4b. W przypadku rozmieszczania zdolności rescEU w ramach unijnego mechanizmu, unijna pomoc finansowa obejmuje 75 % kosztów operacyjnych.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego unijna pomoc finansowa obejmuje 100 % kosztów operacyjnych zdolności rescEU niezbędnych w przypadku mało prawdopodobnych klęsk lub katastrof o poważnych skutkach, gdy zdolności te są rozmieszczane w ramach unijnego mechanizmu.

4c. W przypadku rozmieszczania poza Unią, o którym mowa w art. 12 ust. 10, unijna pomoc finansowa obejmuje 100 % kosztów operacyjnych.

4d. Jeżeli unijna pomoc finansowa, o której mowa w niniejszym artykule, nie obejmuje 100 % kosztów, pozostała kwota kosztów jest pokrywana przez występującego o pomoc, chyba że uzgodniono inaczej z państwem członkowskim oferującym pomoc lub państwem członkowskim przyjmującym zdolności rescEU.

4e. W odniesieniu do rozmieszczenia zdolności rescEU unijna pomoc finansowa może pokrywać 100 % kosztów bezpośrednich związanych z transportem towarów, środków i usług logistycznych, wewnątrz Unii oraz do Unii z państw trzecich.

5. W przypadku łączenia w jedną pulę operacji transportowych z udziałem kilku państw członkowskich, jedno z państw członkowskich może objąć rolę przewodnią i wystąpić o unijną pomoc finansową na całą operację.

6. Jeżeli państwo członkowskie występuje do Komisji o zamówienie usług transportowych, Komisja wzywa do częściowego zwrotu kosztów, zgodnie ze stawkami finansowania określonymi w ust. 1a, 2 i 4.

6a. Bez uszczerbku dla ust. 1a i 2 wsparcie finansowe Unii na potrzeby transportu pomocy potrzebnej w przypadku katastrof ekologicznych, gdy zastosowanie ma zasada »zanieczyszczający płaci«, może obejmować maksymalnie 100 % całkowitych kosztów kwalifikowalnych. Zastosowanie mają następujące warunki:

- a) o wsparcie finansowe Unii na potrzeby transportu zwróciło się dotknięte klęską lub katastrofą państwo członkowskie lub pomagające państwo członkowskie na podstawie należycie uzasadnionej oceny potrzeb;
- b) dotknięte klęską państwo członkowskie lub, w stosownych przypadkach, pomagające państwo członkowskie, podejmuje wszelkie niezbędne kroki w celu zażądania i uzyskania odszkodowania od zanieczyszczającego zgodnie ze wszystkimi mającymi zastosowanie przepisami prawa międzynarodowego, unijnego lub krajowego;
- c) po otrzymaniu odszkodowania od zanieczyszczającego, dotknięte klęską państwo członkowskie lub, w stosownych przypadkach, pomagające państwo członkowskie, natychmiast zwraca Unii pokryte przez nią koszty.

W przypadku katastrofy ekologicznej, o której mowa w akapicie pierwszym, niemającej wpływu na państwo członkowskie, działania, o których mowa w lit. a), b) i c), realizuje pomagające państwo członkowskie.

7. Na mocy niniejszego artykułu do unijnej pomocy finansowej dotyczącej zasobów transportowych i logistycznych kwalifikują się: wszystkie koszty związane z przemieszczaniem zasobów transportowych i logistycznych, w tym koszty wszystkich usług, opłaty, koszty logistyczne i koszty obsługi, koszty paliwa i ewentualnego zakwaterowania, jak również inne pośrednie koszty, takie jak podatki, cła i koszty tranzytu.

8. Koszty transportu mogą składać się z kosztów jednostkowych, sum ryczałtowych lub stawek ryczałtowych określonych dla kategorii kosztu.”;

22) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Rodzaje interwencji finansowych i procedury wykonawcze

1. Komisja wdraża wsparcie finansowe Unii zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. Komisja wdraża unijne wsparcie finansowe Unii w ramach zarządzania bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniem finansowym lub, jeżeli uzasadnia to charakter i zakres danego działania, w ramach zarządzania pośredniego z udziałem organów, o których mowa w art. 62 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), (iv), (v) i (vi) rozporządzenia finansowego.

3. Wsparcie finansowe udzielane na podstawie niniejszej decyzji może przybrać dowolną z form przewidzianych w rozporządzeniu finansowym, w szczególności formę dotacji, zamówień publicznych lub wkładów w fundusze powiernicze.

4. Zgodnie z art. 193 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia finansowego, uwzględniając opóźnione wejście w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/836 (*) oraz w celu zapewnienia ciągłości, w należycie uzasadnionych przypadkach określonych w decyzji w sprawie finansowania i przez ograniczony okres, koszty poniesione w związku z działaniami wspieranymi na podstawie niniejszej decyzji można uznać za kwalifikowalne od dnia 1 stycznia 2021 r., nawet jeżeli zostały one poniesione przed przedłożeniem wniosku o udzielenie dotacji.

5. W celu wdrożenia niniejszej decyzji Komisja przyjmuje roczne lub wieloletnie programy prac w drodze aktów wykonawczych. Akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2. W rocznych lub wieloletnich programach prac określa się zamierzone cele, oczekiwane wyniki, metodę realizacji oraz ich całkowitą kwotę. Zawierają one także opis działań, które mają być finansowane, orientacyjne kwoty przeznaczone na każde działanie oraz orientacyjny harmonogram realizacji. W odniesieniu do pomocy finansowej, o której mowa w art. 28 ust. 2, roczne lub wieloletnie programy prac zawierają opis działań przewidzianych dla krajów, o których mowa w tym ustępie.

Roczne ani wieloletnie programy prac nie są wymagane w odniesieniu do działań wchodzących w zakres reagowania na klęski i katastrofy określonego w rozdziale IV, których to działań nie można przewidzieć z wyprzedzeniem.

6. Do celów przejrzystości i przewidywalności wykonanie budżetu i prognozowane przyszłe przydziały środków przedstawia się i omawia co roku na forum komitetu, o którym mowa w art. 33. Parlament Europejski jest informowany o nich na bieżąco.

7. W uzupełnieniu art. 12 ust. 4 rozporządzenia finansowego środki na zobowiązania i środki na płatności, które nie zostaną wykorzystane do końca roku finansowego, dla którego zostały wpisane w budżecie rocznym, zostają automatycznie przeniesione i mogą zostać rozdysponowane i wypłacone do dnia 31 grudnia kolejnego roku. Przeniesione środki wykorzystuje się wyłącznie na działania w zakresie reagowania na klęski i katastrofy. W kolejnym roku budżetowym w pierwszej kolejności wykorzystuje się środki przeniesione z poprzedniego roku.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/836 z dnia 20 maja 2021 r. zmieniające decyzję nr 1313/2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz.U. L 185 z 26.5.2021, s. 1).";

23) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Ochrona interesów finansowych Unii

W przypadku gdy państwo trzecie uczestniczy w unijnym mechanizmie na podstawie decyzji przyjętej na mocy umowy międzynarodowej lub na podstawie jakiegokolwiek innego instrumentu prawnego, przyznaje ono właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu, OLAF i Trybunałowi Obrachunkowemu niezbędne prawa i dostęp, umożliwiające tym podmiotom wykonywanie w pełni ich odpowiednich kompetencji. W przypadku OLAF takie prawa obejmują prawo do prowadzenia dochodzeń, w tym kontroli na miejscu i inspekcji, przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).";

24) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 19 ust. 6 i w art. 21 ust. 3 akapit drugi, powierza się Komisji do dnia 31 grudnia 2027 r.”;

b) uchyla się ust. 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Parlament Europejski lub Rada może w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 19 ust. 6 i w art. 21 ust. 3 akapit drugi. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja ta staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym określonym w niej terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 19 ust. 6 lub art. 21 ust. 3 akapit drugi wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

25) art. 32 ust. 1 lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) organizowanie wsparcia w zakresie zasobów transportowych i logistycznych, o czym mowa w art. 18 i 23”;

26) w art. 33 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5”;

27) art. 34 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Co dwa lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące operacji oraz postępów w działaniach realizowanych na podstawie art. 6 ust. 5 oraz art. 11 i 12. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące postępów w osiąganiu unijnych celów w zakresie odporności na klęski i katastrofy, celów w zakresie zdolności oraz dotyczące pozostałych braków, o których mowa w art. 11 ust. 2, z uwzględnieniem ustanowienia zdolności rescEU zgodnie z art. 12. Sprawozdanie zawiera również przegląd zmian sytuacji w zakresie budżetu i kosztów odnoszących się do zdolności reagowania oraz ocenę potrzeby dalszego rozwoju tych zdolności.

3. Do dnia 31 grudnia 2023 r., a następnie co pięć lat Komisja ocenia stosowanie niniejszej decyzji oraz przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie komunikat w sprawie skuteczności, efektywności pod względem kosztów i dalszego wdrażania niniejszej decyzji, w szczególności w odniesieniu do art. 6 ust. 4, a także zdolności rescEU oraz stopnia koordynacji i synergii osiągniętych z innymi politykami, programami i funduszami Unii, w tym dotyczącymi ratownictwa medycznego. W stosownych przypadkach Komisja może dołączyć do tego komunikatu wnioski dotyczące zmiany niniejszej decyzji.”;

28) załącznik I do decyzji nr 1313/2013/UE zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia;

29) tytuł załącznika IA otrzymuje brzmienie:

„Kategorie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 21 ust. 3”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2021 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D. M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. P. ZACARIAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Procentowy podział puli środków finansowych na wdrożenie unijnego mechanizmu, o której mowa w art. 19 ust. 1a, oraz kwoty, o której mowa w art. 19a, w latach 2021–2027

Zapobieganie: 5 % +/- 4 punkty procentowe

Zapewnianie gotowości: 85 % +/- 10 punktów procentowych

Reagowanie: 10 % +/- 9 punktów procentowych

Zasady

Przy wdrażaniu niniejszej decyzji należy uwzględnić unijny cel, jakim jest przyczynienie się do osiągnięcia ogólnych celów klimatycznych i zamiaru uwzględnienia działań na rzecz różnorodności biologicznej w politykach Unii, w zakresie, w jakim pozwala na to nieprzewidywalność i szczególne okoliczności gotowości na wypadek klęsk i katastrof oraz reagowania na nie.”

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2021/837

z dnia 6 maja 2021 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte przez Unię Europejską na forum Międzynarodowej Rady ds. Drewna Tropikalnego w odniesieniu do przedłużenia Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r.

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 i 207 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Międzynarodowa umowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. (zwana dalej „umową z 2006 r.”) została zawarta przez Unię decyzją Rady 2011/731/UE ⁽¹⁾ i weszła w życie z dniem 7 grudnia 2011 r.
- (2) Zgodnie z art. 6 umowy z 2006 r. Międzynarodowa Rada ds. Drewna Tropikalnego (zwana dalej „Radą”) jest najważniejszym organem Międzynarodowej Organizacji Drewna Tropikalnego (ITTO), a w jej skład wchodzi wszyscy członkowie ITTO.
- (3) Zgodnie z art. 44 ust. 1 umowy z 2006 r. umowa ta pozostaje w mocy przez okres 10 lat po wejściu w życie, a więc do dnia 6 grudnia 2021 r., chyba że Rada w drodze głosowania specjalnego, przewidzianego w art. 12 umowy z 2006 r., postanowi o jej przedłużeniu, renowacji lub rozwiązaniu. Na podstawie art. 44 ust. 2 umowy z 2006 r. Rada może postanowić o przedłużeniu umowy na dwa okresy, z których początkowy wynosiłby pięć lat, a dodatkowy – trzy lata.
- (4) Rada podejmie decyzję w sprawie przedłużenia umowy z 2006 r. na 57. sesji, która odbędzie się w listopadzie 2021 r., albo w okresie między sesjami, bez zwoływania posiedzenia.
- (5) Przedłużenie umowy z 2006 r. na początkowy okres pięciu lat leży w interesie Unii, ponieważ ITTO znajduje się wciąż na wczesnym etapie procesu odbudowy swoich finansów i reformowania swojej architektury finansowej.
- (6) Należy ustalić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na forum Rady w odniesieniu do przedłużenia umowy z 2006 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na forum Międzynarodowej Rady ds. Drewna Tropikalnego, polega na wyrażeniu zgody na przedłużenie Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. na początkowy okres pięciu lat lub głosowaniu za takim przedłużeniem.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/731/UE z dnia 8 listopada 2011 r. dotycząca zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Międzynarodowej umowy w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r. (Dz.U. L 294 z 12.11.2011, s. 1).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 maja 2021 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2021/838**z dnia 10 maja 2021 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Handlu i Zrównoważonego Rozwoju ustanowionego w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do ustanowienia listy ekspertów, którzy mogą zostać wybrani na członków grupy ekspertów zgodnie z art. 301 Układu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony ⁽¹⁾ (zwany dalej „Układem”), wszedł w życie w dniu 1 września 2017 r.
- (2) Zgodnie z art. 301 ust. 3 Układu Strony mają ustanowić listę co najmniej 15 osób posiadających wiedzę specjalistyczną w kwestiach objętych rozdziałem 13 tytułu IV Układu (zwanego dalej „rozdziałem 13”), które mogą zostać wybrane członkami grupy ekspertów w celu rozpatrzenia sprawy dotyczącej rozdziału 13, która nie została w satysfakcjonujący sposób rozstrzygnięta w drodze konsultacji rządowych.
- (3) Unia przedstawiła nazwiska pięciu ekspertów, natomiast Ukraina przedstawiła nazwiska trzech ekspertów. Ukraina zobowiązała się do podania nazwisk dwóch pozostałych ekspertów do dnia 31 grudnia 2021 r. Strony uzgodniły kandydatury pięciu ekspertów, którzy nie są obywatelami żadnej ze Stron i którzy mogą pełnić funkcję przewodniczącego grupy ekspertów na podstawie art. 301 Układu.
- (4) W celu zapewnienia skuteczności postanowień rozdziału 13 właściwe jest ustalenie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Podkomitecie ds. Handlu i Zrównoważonego Rozwoju UE–Ukraina w odniesieniu do ustanowienia listy ekspertów, którzy mogą zostać wybrani na członków grupy ekspertów na podstawie art. 301 Układu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Handlu i Zrównoważonego Rozwoju UE–Ukraina ustanowionego w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do ustanowienia do listy ekspertów, którzy mogą zostać wybrani na członków grupy ekspertów na podstawie art. 301 Układu, opiera się na projekcie decyzji Podkomitetu ds. Handlu i Zrównoważonego Rozwoju UE–Ukraina ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161 z 29.5.2014, s. 3.

⁽²⁾ Zob. dokument ST 7733/21 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 maja 2021 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2021/839**z dnia 20 maja 2021 r.****w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Regionalnego Komitetu Sterującego Wspólnoty Transportowej w odniesieniu do niektórych spraw administracyjnych i kadrowych Wspólnoty Transportowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91 i art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat ustanawiający Wspólnotę Transportową (TWT) został zatwierdzony w imieniu Unii w dniu 4 marca 2019 r. decyzją Rady (UE) 2019/392 ⁽¹⁾ i wszedł w życie dnia 1 maja 2019 r.
- (2) Regionalny Komitet Sterujący został ustanowiony przez TWT w celu zarządzania TWT oraz zapewnienia jego prawidłowego wdrożenia. TWT wymaga, aby Regionalny Komitet Sterujący przyjmował zasady dotyczące warunków pracy członków personelu Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej oraz decyzję określającą procedurę na potrzeby wykonywania budżetu.
- (3) Regionalny Komitet Sterujący ma wkrótce przyjąć decyzje dotyczące zwrotu kosztów ponoszonych przez osoby spoza Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej zapraszane do udziału w posiedzeniach Wspólnoty Transportowej; zwrotu kosztów podróży i relokacji personelu Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej powstałych w związku z podjęciem obowiązków lub zakończeniem służby; oraz wkładu Wspólnoty Transportowej na rzecz ubezpieczenia zdrowotnego, ubezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz ubezpieczenia emerytalnego i rentowego personelu Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w Regionalnym Komitecie Sterującym, ponieważ decyzje te są niezbędne do dobrego funkcjonowania Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej i będą wiążące dla Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Regionalnego Komitetu Sterującego utworzonego Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Transportową w odniesieniu do zasad dotyczących następujących spraw, opiera się na odpowiednich projektach decyzji Regionalnego Komitetu Sterującego ⁽²⁾:

- a) zwrotu kosztów ponoszonych przez osoby spoza Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej zapraszane do udziału w posiedzeniach Wspólnoty Transportowej;
- b) zwrotu kosztów podróży i relokacji personelu Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej powstałych w związku z podjęciem obowiązków lub zakończeniem służby; oraz
- c) wkładu Wspólnoty Transportowej na rzecz ubezpieczenia zdrowotnego, ubezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz ubezpieczenia emerytalnego i rentowego personelu Stałego Sekretariatu Wspólnoty Transportowej.

2. Niewielkie zmiany w projektach decyzji, o których mowa w ust. 1, mogą zostać uzgodnione przez przedstawicieli Unii w ramach Regionalnego Komitetu Sterującego bez dodatkowej decyzji Rady.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/392 z dnia 4 marca 2019 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Transportową (Dz.U. L 71 z 13.3.2019, s. 1).

⁽²⁾ Zobacz dok. ST 8040/21 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2021 r.

W imieniu Rady
A. SANTOS SILVA
Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)